

skal altsaa fortsættes og bliver derved forøget. Det er meget uheldigt for vort i høj Grad nødstedte Erhvervsliv.

Jeg har stadig hørt til dem, der ønsker og har ogsaa arbejdet med paa — og det samme har mine Meningsfæller gjort —, at vi fik en Toldlov saa hurtigt som muligt, og saa god en Toldlov som muligt, en Toldlov, der paa een Gang havde den rigtige demokratiske Retning, vi ønsker, og som samtidig hele Næringslivet kunde være tjent med. Det er endnu ikke blevet til noget. Udsigten til, at det sker, er i Øjeblikket meget ringe, og dette Lovforslags Fremsettelse, det, at den her foreslaaede Lov skal gælde for 10 Maaneder, synes at være et Vidnesbyrd om, at ogsaa Regeringen bedømmer Stillingen saaledes. Jeg har Gang paa Gang i Toldlovsudvalget, og ogsaa udenfor, bl. a. ogsaa overfor den ærede Ordfører for Venstre, sagt. — og deri har han givet mig Ret —, at hvis det skulde trække hen paa Forsommeren, og vi ingen Toldlov fik, maatte det i Tide meddeles. Jeg har ønsket, at man kom til en Afslutning, negativ eller positiv. Jeg ønsker selvfølgelig den positive, men naar galt skulde være, vil en negativ Afslutning, det vil sige en Konstatering af, at nu er det bristet, at denne Regering ikke kan gennemføre nogen Toldlov, være at foretrække for den nuværende Usikkerhedstilstand. Revisionsbestemmelsen i Loven af 1916 er nu opfyldt, saa maa den Sag hvile til en anden Tid, til en anden Regering. Naar galt skulde være, siger jeg, vilde en saadan negativ Afslutning være bedre, end at Uroen og Usikkerheden skal fortsættes endnu et Aars Tid eller adskilligt mere, maaske fra Aar til Aar, hvis det heller ikke til næste Aar lykkes at naa et Resultat. Altsaa, en negativ Afslutning er kedelig og en positiv bedst. Men en Afslutning, negativ eller positiv, er bedre end fortsat Uvished. Det har jeg Gang paa Gang gjort gældende, og den højtærede Formand for Toldlovsudvalget har erklæret sig enig med mig deri.

Jeg har derfor ventet, at det paa et vist Tidspunkt skulde blive meddelt paa en eller anden Maade: Nu kan vi ikke komme længere, Sagen maa nu foreløbig stilles i Bero. Saadan synes det ikke at forme sig. Det synes at forme sig saadan, at der skal forhandles videre. Er der Liv, er der Haab, og kunde der være Mulighed for i en nær Fremtid at naa til en Afslutning, saa er det naturligvis det bedste. Jeg foretrækker, som sagt, en positiv, god Afslutning fremfor en negativ. Men det ser jo nærmest ud til, at der ingen Afslutning kommer, og det er

meget uheldigt; det vil betyde, at Regeringen har spillet fallit paa et Hovedpunkt i hele dens Politik.

Naar jeg nu ser paa det forelagte Lovforslag og de Bemærkninger, der følger Lovforslaget, for Resten ogsaa den Tale, som den højtærede Finansminister ledsagede det med, maa jeg sige, at sjælden har jeg set et saadant Eksempel paa Selvkritik. Nu er Selvkritik naturligvis en udmærket Ting, men hvis Selvkritikken er en Regerings Kritik og er en Kritik af dens Finans- og Toldpolitik, der har medført højest uheldige Følger for Erhvervslivet, saa maa man dog have Ret til at pege paa, at det vilde have været bedre, om denne Selvkritik kunde have været undgaaet. Er der begaaet Fejl, saa er det naturligvis godt, at Regeringen selv tilstaar dem, men bedre vilde det have været, om disse Fejl ikke havde været begaaet, og de kunde vistnok i betydelig Udstrækning være undgaaet.

Da Luksustoldloven blev gennemført den 25. November i Fjor, mente man, at man kunde anvende de i Toldloven af 5. Maj 1908 indeholdte Værdiansættelsesregler og Udførelsesbestemmelser. Herom hedder det nu i Bemærkningerne til det foreliggende Lovforslag, at disse har vist sig at være „for utilstrækkelige og usikre til at danne Grundlaget for en Værditoldbeskatning selv i det forholdsvis ringe Omfang, hvori Værditold er indført i Toldloven af 1908“. Altsaa, det Grundlag, der forelaa for Regeringsforslaget i November, har vist sig utilstrækkeligt og usikkert. Det erkender Regeringen nu. „Reglerne i denne Lov bygger paa den Forudsætning, at Toldopsynet selv skal kunne ansætte Værdernes Værdi — den gængse Pris her i Landet ufortoldet —, hvilket imidlertid er uigennemførligt i Praksis“. Forudsætningen for denne Toldlovs Gennemførelse den 25. November var altsaa uigennemførlig i Praksis. „Man har ogsaa hidtil manglet den Deklarationspligt, som, i alt Fald naar Værditold skal anvendes i større Omfang, er absolut nødvendig, for at Fortoldning ikke skal blive uforholdsmæssig besværlig og omstændelig“ o. s. v., o. s. v. Fremdeles hedder det: „Under de for Tiden raadende usikre Omsætnings- og Prisforhold bliver Manglerne ved de nugældende Bestemmelser endnu mere fremtrædende end tidligere, og man maa derfor anse det for nødvendigt, at der tilvejebringes et mere rationelt Grundlag for Værdifortoldningen. De i saa Henseende foreslaaede Bestemmelser svarer til de i Toldlovsforslaget optagne, idet man dog under Hensyn til